

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/18/2012
Identifikačné číslo spisu:	1008201393
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1008201393.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, so sídlom Tulčík 27, Prešov, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova ul. 20, Košice, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2009, č. k. 2S/174/2008-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2009, č. k. 2S/174/2008-71 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“), postupujúc podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), zamietol ako nedôvodnú žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu z 18. augusta 2008, sp. zn. 120/2008-rozkl., v spojení s rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky ako správneho orgánu prvého stupňa zo 04. júna 2008, sp. zn. 6170/2008-2.1/KD. Citovaným rozhodnutím správny orgán prvého stupňa nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania vo veci žiadosti Urbáru obce Rabčice, Pozemkového spoločenstva v Rabčiciach, o povolenie výnimky na spracovanie kalamity v A zóne - Babia hora na území Chránenej krajinskej oblasti Horná Orava. Žalovaný správny orgán v konaní o rozklade rozklad podaný žalobcom zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Vychádzajúc z aktuálneho právneho stavu vymedzeného vnútroštátnym právom Slovenskej republiky, krajský súd skonštatoval, že s účinnosťou od 01. decembra 2007 novela zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“ alebo „ZPK“) zmenila procesné postavenie občianskych združení zaoberajúcich sa ochranou prírody a krajiny v konaniach podľa tohto zákona tak, že namiesto procesného postavenia účastníka konania im zákon priznal postavenie zúčastnenej osoby. Práva a povinnosti zúčastnenej osoby vymedzuje v § 15a správny poriadok, ktorého právnomu režimu podliehajú konania podľa zákona o ochrane prírody a krajiny, pokiaľ tento zákon

neustanovuje inak. Oprávnenie byť účastníkom predmetného správneho konania teda žalobcovi, ktorý je občianskym združením s predmetom činnosti ochrana prírody a krajiny (§ 2 ods. 1 ZPK), z osobitného predpisu, ktorým je v danom prípade zákon o ochrane prírody a krajiny, nevyplyva. Nemožno ho vyvodit' ani zo všeobecného predpisu o správnom konaní (§ 14 ods. 1 správneho poriadku), nakoľko žalobca sledujúci všeobecný záujem na ochrane prírody a krajiny nie je v žiadnom hmotnoprávnom vzťahu k predmetu správneho konania a jeho právneho postavenia (práv a povinností) sa rozhodnutie v danej konkrétnej veci nijako nedotkne.

Keďže však žalobca svoje tvrdenia o nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozhodnutia oprel o komunitárne právo - najmä článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia - oznámenie MZV SR č. 43/2006 Z. z. - Aarhuský dohovor (ďalej aj „Aarhuský dohovor“) tvrdiac, že oprávnenie byť účastníkom správneho konania vo veciach týkajúcich sa porušenia vnútroštátneho práva životného prostredia mu vyplýva priamo z Aarhuského dohovoru považoval krajský súd za prioritnú otázku posúdenie priameho účinku Aarhuského dohovoru v slovenskom právnom poriadku.

Aarhuský dohovor je medzinárodnou zmluvou, ktorá bola predpísaným spôsobom ratifikovaná, podpísaná i vyhlásená, a stala sa tak súčasťou vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky s právom prednosti pred zákonmi. Stotožnil sa s tým názorom žalovaného, že s ohľadom na znenie Aarhuského dohovoru možno konštatovať, že Aarhuský dohovor počíta s vnútroštátnymi normami na vykonanie jeho jednotlivých ustanovení.

Pokiaľ ide o článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ktorý sa týka všeobecného prístupu k spravodlivosti vo veciach životného prostredia, bez zreteľa na to, či ide o povoľovací proces podľa článku 6 Aarhuského dohovoru, vyslovil krajský súd názor, že obsah tohto článku je natoľko nejasný a nejednoznačný, že z neho nemožno bez pochybností vyvodit' pravidlo správania, ktoré autor touto normou sledoval.

Citovaný článok zaväzuje štát zabezpečiť prístup členov verejnosti k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ak sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia, na druhej strane však viaže zabezpečenie tohto záväzku na splnenie podmienok uvedených vo vnútroštátnom práve, ak sú nejaké. Z takto formulovanej normy nemožno jednoznačne vyložiť, aké práva má žalobca ako člen verejnosti vo vzťahu k správne konaniu vo veciach ochrany prírody a krajiny, prípadne i k súdne konaniu umožňujúcemu preskúmanie zákonnosti vydaných rozhodnutí.

Nemožno teda podľa názoru krajského súdu jednoznačne ani tvrdiť, že vnútroštátna právna úprava postavenia občianskych združení v konaní pred orgánmi ochrany prírody a krajiny je v rozpore s pravidlami ustanovenými v článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, preto krajský súd v zhode so žalovaným uzavrel, že napriek právu prednosti Aarhuského dohovoru pred vnútroštátnymi zákonmi, založenému na článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno priznať článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru priamy účinok vo vnútroštátnom práve, pretože z tohto článku jednoznačne nevyplyva pre žalobcu právo byť účastníkom správneho konania, ktorého sa v konkrétnom správnom konaní dovoľoval. V danom prípade teda nebolo možné uplatniť pravidlo o aplikačnej prednosti Aarhuského dohovoru pred vnútroštátnymi zákonmi. Pokiaľ teda správne orgány postupovali podľa vnútroštátnej právnej úpravy - zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý zaručuje žalobcovi v správnom konaní týkajúcom sa ochrany prírody a krajiny procesné postavenie zúčastnenej osoby s právami a povinnosťami vymedzenými v § 15a správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov) a nepriznali žalobcovi postavenie účastníka konania, postupovali v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudkom z 02. júna 2009, č. k. 5Sžp/24/2009-104 rozsudok krajského súdu potvrdil.

Nakoľko všetky odvolania podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Sžp/6/2009 až 5Sžp/94/2009 sa týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov, rastlín alebo chránenej častí krajiny) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu postavenia žalobcu ako účastníka správneho konania, najvyšší súd s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti obsiahnutú v § 6 OSP (navrhnutý procesný spôsob oboznámenia účastníkov s výsledkami súdneho konania nebol zvolený na

úkor rýchlej a účinnej ochrany ich práv) a na tú skutočnosť, že dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania (správne potvrdeniu rozhodnutia krajského súdu - pozn.), podrobne objasnil v rozsudku sp. zn. 5Sžp/6/2009, zvolil takú procesnú ekonómiu, že v podrobnostiach odôvodnenia tohto rozsudku odkazuje účastníkov na svoje hore uvedené rozhodnutie, ktoré účastníci majú k dispozícii.

Vo svojom rozsudku z 02. júna 2009, sp. zn. 5Sžp/6/2009, najvyšší súd, zaoberajúc sa námietkou žalobcu o rozpore slovenskej právnej úpravy s Aarhuským dohovorom nezistil z článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru vyplývajúcu podporu pre tvrdenie žalobcu, že existuje rozpor medzi slovenským právnym poriadkom a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, lebo v prípade úkonov, resp. opomenutí orgánov verejných osôb, má každý v zmysle § 250t ods. 1 OSP právo sa návrhom domáhať odstránenia nečinnosti (tzn. opomenutia) správneho orgánu, a rovnako aj v zmysle § 250v ods. 1 OSP sa toto vzťahuje na odstránenie nezákonného zásahu (tzn. aktu, ktorý je v rozpore s vnútroštátnym právom nielen v oblasti životného prostredia).

Z článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru vyplýva, že navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá Strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

S prihliadnutím na celé znenie Aarhuského dohovoru dospel najvyšší súd k záveru, že pod slovné spojenie „úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia“, nie je možné subsumovať aj rozhodnutie správneho orgánu (ako individuálny správny akt), lebo toto slovné spojenie nie je v texte čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru výslovne uvedené, ale naopak je uvedené výslovne v iných ustanoveniach cit. Aarhuského dohovoru (napríklad v čl. 6, čl. 9 ods. 1, 2 a 4), na ktoré sa však žalobca v svojich odvolacích dôvodoch neodvolával.

Aarhuský dohovor ako medzinárodná zmluva o základných právach a ľudských slobodách teda nezabezpečuje väčší rozsah práva, ako zaručuje v súčasnosti platná vnútroštátna úprava, pričom táto požiadavka je predpokladom námietky takéhoto rozporu.

Keďže najvyšší súd dospel k záveru, že žalobcom tvrdený rozpor medzi vnútroštátnym poriadkom a medzinárodnou zmluvou v jeho konkrétnom prípade neexistuje, nemohol sa ďalej zaoberať argumentmi žalobcu o prednosti čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru pred zákonom v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobca 17. septembra 2009 doručil Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sťažnosť, v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp/25/2009 a jeho rozsudkom z 02. júna 2009, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom z 12. apríla 2012, č. k. IV. ÚS 95/2010-80.

Citovaným nálezom ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietaných konaniach a jeho rozsudkami sp. zn. 3Sžp/8/2009 a jeho rozsudkom z 11. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžp/10/2009 a jeho rozsudkom z 11. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp/11/2009 a jeho rozsudkom z 02. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp/24/2009 a jeho rozsudkom z 02. júna 2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžp/19/2009 a jeho rozsudkom zo 17. septembra 2009 z dôvodu nepredloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, označené rozsudky zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažností (reprodukovaných rámcovo v časti I tohto nálezu) vyplýva, že ich podstatou je námietka sťažovateľa proti „odlišnému“ postupu najvyššieho súdu v obsahovo identických konaniach v súvislosti s (ne)uplatnením jeho oprávnenia predložiť návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (v súčasnosti čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).

Predmetom sťažností v označenom konaní pred ústavným súdom bola, ako vyplýva z nálezu ústavného súdu, sťažovateľom (žalobcom) namietaná rozdielna rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu týkajúca sa procesného postupu v súvislosti s (ne)predložením prejudiciálnej otázky vo vecne a právne (v zásade)

identických konaniach, v ktorých sa však sťažovateľ sám predloženia prejudiciálnej otázky „nedožadoval“. V konečnom dôsledku však podľa názoru ústavného súdu [vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu a všeobecne akceptovanej zásady *iura novit curia* (m. m. II. ÚS 244/09), podľa ktorej súd nielen pozná právo, ale si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v akej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu] táto skutočnosť nemá pre spochybnenie povinnosti všeobecného súdu predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru za splnenia ostatných podmienok významnejšiu právnu relevanciu.

Ústavný súd ďalej pripomenul, že ak vnútroštátny súd nepredloží prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru v konkrétnej veci, kde to bola jeho povinnosť (nielen možnosť tak urobiť), potom to môže za istých okolností zakladať zodpovednosť členského štátu za porušenie práva EÚ postupom a rozhodovaním vnútroštátneho súdu (pozri napríklad rozsudok z 30. septembra 2003 vo veci Köbler proti Rakúskej republike, C-224/01).

Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Súd, ktorý sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých nasledujúcich predpokladov:

- a) ak odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,
- b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „*acte éclairé*“),
- c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „*acte clair*“).

Ústavný súd v tejto spojitosti len kvôli úplnosti dodal, že najvyšší súd konal v preskúmaných veciach ako súd, ktorý bol povinný predložiť prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. O tom nevznikli v konaní pred ústavným súdom žiadne pochybnosti a tieto pochybnosti nezakladá ani to, že najvyšší súd zastával názor, že nemusel predložiť prejudiciálnu otázku.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd si túto povinnosť náležite neuvedomil, a preto ju nespĺnil tak, aby to viedlo k zabezpečeniu základných práv sťažovateľa v konaniach pred ním.

Porušenie tejto povinnosti tak, ako to napokon vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“ alebo „Súdny dvor“) č. C-240/09 z 08. marca 2011, znamená súčasne aj to, že najvyšší súd namietanými konaniami a v nich vydanými rozsudkami porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj princípy spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd označené rozsudky zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Po zrušení rozsudku najvyššieho súdu ústavným súdom sa vec vrátila opäť do štádia odvolacieho konania pred najvyšším súdom.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) s poukazom na citované právne normy, ako aj s ohľadom na nález ústavného súdu z 12. apríla 2012, č. k. IV. ÚS 95/2010-80 opätovne, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, hoci rovnako nie je namieste rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súc viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveným v danej veci poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 08. marca 2011 č. C-240/09, v ktorom súdny dvor v rozsudku uzavrel, že článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla

organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.

Z rozsudku Súdneho dvora č. C-240/09 z 08. marca 2011 vyplývajú, ako uviedol ústavný súd, v citovanom náleze dva základné interpretačné závery:

1. Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady č. 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve EÚ.
2. Súdny dvor uložil najvyššiemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi čl. 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom EÚ, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je sťažovateľ, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom EÚ v oblasti životného prostredia.

Z druhej časti rozsudku Súdneho dvora č. C-240/09 z 08. marca 2011 teda vyplýva, že najvyšší súd bol povinný vo všetkých veciach, v ktorých riešil výklad čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, postupovať podľa princípov procesnej autonómie, ktorými sú princípy ekvivalencie a efektívnosti, tak ako to bolo vyjadrené v tejto druhej vete označeného rozsudku Súdneho dvora.

Táto povinnosť teda znamená, že výklad čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru sa mal a musí najvyšším súdom vykonať tak, aby sa zadosťučinilo jeho nadpisu „Prístup k spravodlivosti“ v súlade s postavením žalobcu, ktoré spĺňa pojem „členovia verejnosti“. Len tak možno zabezpečiť pre toto zoskupenie ochranu jeho práv, ktoré vyplývajú z práva EÚ, ktorého súčasťou je aj Aarhuský dohovor.

Táto povinnosť je zdôraznená aj čl. 47 v spojení s čl. 51 ods. 1 charty (pozri bod 36 a 38 rozsudku Súdneho dvora č. C-240/09 z 08. marca 2011), podľa ktorého je pre každého, koho práva a slobody zaručené právom EÚ boli porušené, zabezpečený účinný právny prostriedok nápravy a právo na spravodlivý proces.

Ako skonštatoval ústavný súd v citovanom náleze najvyšší súd v konaniach a rozsudkoch, o ktorých sa konalo pred ústavným súdom o sťažnosti, nevykonával taký výklad vnútroštátneho procesného práva (§ 250 ods. 2 a § 250m ods. 3 OSP upravujúce predpoklady účasti v správnom súdnictve), ktorý by zodpovedal výroku rozsudku Súdneho dvora č. C-240/09 z 08. marca 2011. Taký výklad bol, ako to vyplýva z odôvodnenia citovaného rozsudku Súdneho dvora, ústavnou a zákonnou povinnosťou najvyššieho súdu aj so zreteľom na to, že vnútroštátna právna úprava vykonáva právo EÚ, a musí byť preto zodpovedajúcim spôsobom chránená aj na vnútroštátnej úrovni, čo predpokladalo správne použitie princípov procesnej autonómie, tak ako vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora.

Táto povinnosť bola v čase rozhodovania najvyššieho súdu v preskúmaných veciach súčasťou zabezpečenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 47 ods. 1 charty. Jej splnenie, či už prostredníctvom predloženia prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, alebo použitím princípov procesnej autonómie tak, ako boli následne vymedzené v rozsudku Súdneho dvora č. C-240/09 z 08. marca 2011, bolo preto nevyhnutným predpokladom na náležité zabezpečenie základných práv sťažovateľa v týchto veciach.

Podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 135 ods. 1 OSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b/]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Zákomom č. 408/2011 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bolo okrem iných zmenený a doplnený § 82 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny tak, že s účinnosťou od 01. decembra 2011 znie: „Účastníkom konania o vydanie súhlasu alebo povolenie výnimky je v prípadoch uvedených v odseku 2 len žiadateľ, ak tento zákon neustanovuje inak. Účastníkom konania o vydanie súhlasu na zriadenie zoologickej záhrady je aj obec, v ktorej katastrálnom území je alebo má byť zoologická záhrada umiestnená. Účastníkom konania podľa tohto zákona je aj fyzická osoba, občianska iniciatíva alebo právnická osoba, ktorej toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu. Združenie s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti najmenej jeden rok je ochrana prírody a krajiny (§ 2 ods. 1), a ktoré podalo predbežnú žiadosť o účasť v konaní podľa odseku 6, je účastníkom konania, pokiaľ mu to postavenie nevyplyva už z predchádzajúcej vety, ak písomne alebo elektronicky potvrdilo svoj záujem byť účastníkom v začatom správnom konaní; potvrdenie musí byť doručené príslušnému orgánu ochrany prírody v lehote na to určenej týmto orgánom a zverejnenej spolu s informáciou o začatí tohto konania ako konania, v ktorom môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny chránené týmto zákonom, podľa odseku 7.“

Súčasne boli zmenené aj znenia § 82 ods. 6 a 7 zákona o ochrane prírody a krajiny. Podľa § 82 ods. 6 zákona o ochrane prírody a krajiny tak, že združeniam podľa odseku 3 zákon umožňuje formou predbežnej žiadosti písomne požiadať orgán ochrany prírody o účasť v bližšie nešpecifikovaných správnych konaniach, ktoré tento orgán v budúcnosti začne alebo v súčasnosti vedie, a v ktorých môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny chránené týmto zákonom. Súčasne zákon v § 82 ods. 7 orgánu ochrany prírody ukladá a špecifikuje povinnosť zverejniť na svojej internetovej stránke informáciu o začatí každého správneho konania, v ktorom môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny chránené týmto zákonom okrem konaní podľa odseku 8, a to najneskôr do troch dní od začatia konania.

Žalobca sa v konaní pred správnym orgánom a následne v konaní pred súdom domáhal priznania postavenia účastníka správneho konania, konkrétne konania vo veci žiadosti Urbáru obce Rabčice, Pozemkového spoločenstva v Rabčiciach, o povolenie výnimky na spracovanie kalamity v A zóne - Babia hora na území Chránenej krajinej oblasti Horná Orava.

Právo na toto postavenie odvodil žalobca z článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, v zmysle ktorého je každá strana dohovoru povinná zabezpečiť, aby členovia verejnosti mali prístup k správemu alebo súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov alebo opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

Zdôraznil pritom, že realizáciu tohto práva v správnom konaní zabezpečuje len postavenie účastníka konania, keďže len toto postavenie umožňuje využívať také právne prostriedky, ktoré sú spôsobilé dosiahnuť preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vydané v správnom konaní, teda podrobiť

preskúmaníu konanie alebo opomenutie orgánov verejnej moci rozhodujúceho o udelení výnimky. Poukázal tiež na to, že rozsah práv zúčastnenej osoby (§15a správneho poriadku) je oproti právam účastníka konania užší minimálne o dva aspekty, a to o právo na doručovanie rozhodnutí vydaných v správnom konaní a o právo podať proti rozhodnutiu správneho orgánu opravný prostriedok (odvolanie v správnom konaní, žaloba v správnom súdnictve).

Namietol, že prvostupňový správny orgán, žalovaný a následne aj krajský súd sa zaoberali otázkou účasti v dotknutom správnom konaní z hľadiska článku 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru, a teda sa vôbec nevysporiadali s námietkou vznesenou žalobcom, t. j. že mu postavenie účastníka, ako je uvedené aj vyššie, vyplýva z článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 248 OSP súdy nepreskúmajú:

- a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,
- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Žalobca nesporne napadol rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní ktoré, podľa právnej teórie, ako aj predchádzajúcej ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe č. Rs 419 5A 88/97, či Rs 457 5A 7/98, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/1/2010), je rozhodnutím procesnej povahy, a preto by malo byť podľa § 248 písm. a/ OSP vylúčené zo súdneho prieskumu.

Súdna prax však, osobitne práve po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-240/09 z 08. marca 2011, pripustila aj súdny prieskum týchto procesných rozhodnutí vo veciach týkajúcich ochrany životného prostredia v tom smere, aby občianske združenia so vzťahom k životnému prostrediu boli považované za účastníka správneho konania a mohli tak mať právo plnohodnotne sa zúčastniť aj súdneho konania (k tomu pozri napr. rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12. apríla

2011, 3Sžp/24/2009 z 02. júna 2011, či sp. zn. 3Sžp/48/2009 z 02. augusta 2011).

Rozhodnutie správneho orgánu o tom, či fyzická alebo právnická osoba je, alebo nie je účastníkom správneho konania je bezpochyby spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dotknutého subjektu. Postavenie účastníka konania, ako uviedol aj žalobca, mu poskytuje reálnu možnosť svojim konaním včas ovplyvňovať priebeh správneho konania, ktorá nemusí prislúchať iným subjektom zúčastneným na konaní (zúčastnená osoba).

Aj z tohto dôvodu, v záujme zaistenia čo najlepšieho uplatnenia práv na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), súdna prax pripúšťa možnosť preskúmavania zákonnosti takéhoto rozhodnutia správneho orgánu. Kladie však požiadavku, že musí ísť o správne konanie, ktoré v čase preskúmavania zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi trvá. V prípade skončenia správneho konania vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti odpadáva spôsobilý predmet konania - rozhodnutie správneho orgánu o nepriznaní postavenia účastníka stráca povahu „konečného rozhodnutia“, ktorého prípadné zrušenie by mohlo pre dotknutý subjekt založiť právo zapojiť do správneho konania ako jeho účastník. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní, totiž osoba domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia. Tieto môže vykonávať iba v prípade, ak správne konanie aktuálne prebieha, pričom v takomto prípade je preskúmanie rozhodnutia o pristúpení ďalšieho účastníka do konania dôvodné.

Preto je potrebné, aby súd v každom konkrétnom konaní zisťoval stav správneho konania, konkrétne či sa nejedná o právoplatne skončenú vec. V prípade zistenia, že správne konanie je právoplatne skončené, je potrebné ho podľa § 250d ods. 3 OSP zastaviť, keďže, ako je uvedené vyššie, neexistuje spôsobilý predmet prieskumu a odkázať osobu, ktorá sa domáha účastníctva v správnom konaní, na ustanovenie § 250b ods. 2 OSP, za predpokladu zachovania lehoty.

Žalobca domáhajúci sa preskúmania rozhodnutia, ktorým mu správny orgán nepriznal postavenie účastníka, preto musí podať novú žalobu tentoraz žiadajúc preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, ktorým bolo správne konanie právoplatne skončené. V rámci tohto konania sa súd nutne bude vysporiadať aj s otázkou správnosti určenia okruhu účastníkov konania.

Dôvodom pre zisťovanie stavu správneho konania je tiež potreba naplniť účel práva na súdnu a inú právnu ochranu realizovanú súdmi a orgánmi verejnej správy, t. j. poskytnúť ochranu reálnym a realizovateľným právam fyzických a právnických osôb, a nie formalistickým výkladom práva rozhodovať vo veci len pre to, aby litera zákona bola dodržaná aj za cenu, že ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb bude zabezpečená len pro forma. V prípade účastníctva v správnom konaní by v takom prípade osoba mala síce rozhodnutie o tom, že je účastníkom správneho konania, avšak toto samo osebe by nezaistovalo reálnu možnosť ich výkonu, pretože by len konkurovalo právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej, bez toho, aby ho samo osebe malo za následok jeho zrušenie a „znovuotvorenie“ správneho konania.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Najvyšší súd preto na základe obsahu administratívneho spisu a aj priamym dopytom na žalovaného zisťoval stav správneho konania a zistil, že 23. mája 2008 Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky ako správny orgán prvého stupňa vydalo vo veci č. 6170/2008-2.1/KD rozhodnutie, ktorým nepovolilo pre žiadateľa Urbáru obce Rabčice, pozemkového spoločenstva, 029 45 Rabčice 198, výnimku zo zákazov ustanovených § 16 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Žiadateľovi teda nepovolilo zasiahnuť do lesných porastov LHC Zubrohlava JPRL 1243 (p. č. 21216), 1244 (p. č.

21216), 1245 (p. č. 21216) a 1246 (p. č. 21216) a poškodiť v nich pôdny a vegetačný kryt. Citované rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. júna 2008.

Uvedeným dňom právoplatnosti citovaného rozhodnutia, ako rozhodnutia, ktorým sa predmetné správne konanie právoplatne skončilo, vzniklo žalobcovi, ako osobe tvrdiacej, že správny orgán s ním v rozpore so zákonom nekonal ako s účastníkom konania, právo podať v súlade s § 250b ods. 2 a 3 OSP žalobu a domáhať sa preskúmania jeho zákonnosti.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že s otázkou procesného postavenia žalobcu v správnom konaní sa ako žalovaný, tak aj prvostupňový správny orgán, vysporiadali v samostatných rozhodnutiach, ktoré obe boli vydané po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (!). Rozhodnutie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky o nepriznaní postavenia účastníka žalobcovi v konaní č. 6170/2008-2.1/KD bolo vydané 04. júna 2008, o rozklade proti tomuto rozhodnutiu žalovaný rozhodol 18. augusta 2008. Rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 05. septembra 2008. Takýto postup správnych orgánov je nutné označiť za neprípustný, pretože fakticky došlo k vydaniu rozhodnutia vo veci samej bez toho, aby bola v správnom konaní právoplatne doriešená otázka okruhu účastníkov konania. Z hľadiska procesnej ekonomie by bolo vhodnejšie vysporiadať sa so žiadosťou žalobcu priamo v rozhodnutí, ktorým bolo správne konanie skončené, tiež s ohľadom na tú skutočnosť, že správny orgán o veci samej v konečnom dôsledku rozhodol v súlade s podaniami a návrhmi žalobcu.

O to viac však je namieste skonštatovať hrubú nevhodnosť a nesprávnosť procesnej stratégie zvolenej žalobcom, keď právo podať žalobu priamo proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorým vec bola skončená, vzniklo ešte predtým, ako prichádzala do úvahy žaloba proti rozhodnutiu, ktorého zákonnosť preskúmava súd v tunajšom konaní. Žaloba totiž už v čase jej podania smerovala proti rozhodnutiu, ktoré je z preskúmania v správnom súdnictve vylúčené, pretože je len „podkladovým“ rozhodnutím pre rozhodnutie vo veci samej, ktoré rozhodnutie je nutné považovať za rozhodnutie spôsobilé zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov žalobcu, a teda za spôsobilý predmet prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Len a len zrušením rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej by totiž žalobca mohol eventuálne dosiahnuť stav, kedy by žalovanému, resp. správne orgánu prvého stupňa, mohla vzniknúť (byť uložená) povinnosť so žalobcom konať ako s účastníkom správneho konania.

Podaním žaloby proti už „podkladovému“ rozhodnutiu, ktoré vlastne (z dôvodov uvedených vyššie) nikdy nebolo spôsobilým predmetom súdneho prieskumu zákonnosti správnych rozhodnutí, tak žalobca fakticky, hoci aj neúmyselne, využil právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované mu Ústavou Slovenskej republiky šikanóznym spôsobom, pretože konanie vedené z jeho podnetu už od začiatku nemohlo viesť k vydaniu rozhodnutia reálne umožňujúceho jeho vstup do správneho konania v postavení žalobcu, a teda k poskytnutiu mu žiadanej ochrany v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že toto bolo možné dosiahnuť jedine postupom podľa § 250b ods. 2, 3 OSP s tým, že žalobca sa mal domáhať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej, teda rozhodnutia, ktorým Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky nepovolilo pre žiadateľa Urbáru obce Rabčice, pozemkového spoločenstva, 029 45 Rabčice 198, výnimku zo zákazov ustanovených § 16 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny, a teda vyhovel záujmom reprezentovaným žalobcom v konaní, hoci „len“ v postavení zúčastnenej osoby.

Najvyšší súd nepopiera dôležitosť rozhodnutia správneho orgánu o tom, že niekto je, respektíve nie je, účastníkom správneho konania, a nepopiera ani právo dotknutého subjektu, aby zákonnosť takéto rozhodnutia bola preskúmateľná súdom v správnom súdnictve. Tento postup je však namieste jedine v prípade, kedy rozhodnutie súdu môže reálnym spôsobom ovplyvniť okruh účastníkov správneho konania.

V tu prejednávanej veci možnosť, že rozhodnutím súdu o zrušení preskúmaného rozhodnutia žalovaného žalobca vstúpi ako účastník prebiehajúceho správneho konania, reálne neexistovala ani len v

momente podania žaloby, pretože toto správne konanie už bolo právoplatne skončené a bolo vyhovené záujmom žalobcu. Celé konanie pred súdom sa v tomto svetle javí ako samoúčelné, pretože jeho výsledkom od počiatku nikdy nemohlo byť rozhodnutie, ktoré by viedlo aspoň teoreticky k realizácii práv, ktorých sa žalobca domáhal, ale len čisto formálne rozhodnutie, ktoré osebe by nemohlo mať za následok faktickú realizáciu práv (ani to hmotných práv ani práv procesných) účastníka konania.

Preto, v konečnom dôsledku, akýkoľvek postup súdov nemohol viesť k (ďalšiemu) zásahu do práv a právom chránených záujmov, vrátane práva na súdnu a inú právnu ochranu, žalobcu, ktorý sa ochrany svojich práv domáhal absolútne neúčinným a zbytočným spôsobom.

Najvyšší súd tiež poukazuje na jeho iné rozhodnutie v obdobnej veci žalobcu, konkrétne na rozsudok z 13. novembra 2012, sp. zn. 3Sžp/31/2012 a z jeho obsahu najmä na to, že „povinnosť eurokonformného výkladu existovala už v čase vydaného napadnutého prvostupňového rozhodnutia žalovaného o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že podľa rozsudku C-103/88 Fratelli Constanzo Spa, výrok pod bodom 4, správne orgány majú rovnakú povinnosť ako súdy, aplikovať Európske právo a zdržať sa aplikácie ustanovení národného práva, ktoré sú v rozpore s ním. Prenesením tohto princípu na daný prípad, správne orgány nemôžu poukazovať na čl. 2 ods. 2 ústavy, že nie sú oprávnené konať nad rámec zákona.“

Napriek tomu, že sa v tu prejednávanej veci najvyšší súd stotožňuje s právnym názorom vysloveným v rozsudku vo veci 3Sžp/31/2012, prihliadajúc na celkovú dobu, ktorá uplynula od podania žaloby a procesnú ekonomiu, sám vyžiadanim administratívneho spisu a priamym dopytom na správny orgán zistil stav správneho konania. Majúc za preukázané, že správne konanie, vstupu do ktorého sa žalobca domáhal, bolo skončené vydaním rozhodnutia vo veci, ktoré nadobudlo právoplatnosť, dospel k záveru ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd s ohľadom na zistený skutkový a právny stav veci dospel k záveru, že krajský súd nepostupoval a nerozhodol správne, keď žalobu žalovaného zamietol. Z jeho rozsudku je zrejmé, že sa otázkou stavu správneho konania nezaoberal, ale priamo pristúpil k vecnému vybaveniu žaloby. Následne nemohol ani použiť správne ustanovenie právneho predpisu (OSP), čím sa jeho rozhodnutie stalo založeným na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP). Vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase už rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobou nemalo spôsobilosť byť predmetom súdneho prieskumu zákonnosti v správnom súdnictve, mal krajský súd správne postupovať podľa § 250d ods. 3 OSP a konanie zastaviť.

Nemožno však, ako vyplýva z vyššie uvedeného, vyhovieť odvolaniu žalobcu, ktorého zámerom bolo dosiahnutie rozhodnutia, ktorým by preskúmané správne rozhodnutie bolo zrušené a vec sa dostala do štádia konania pred správnym orgánom.

Najvyšší súd preto rozsudok krajského súdu zrušil, a pretože preskúmané rozhodnutie sa stalo rozhodnutím, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom a nie je daná právomoc iného orgánu, konanie zastavil (§ 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2, § 246c ods. 1 OSP, § 250d ods. 3 OSP).

Pri rozhodovaní o trovách konania najvyšší súd prihliadol nielen na § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP, keď vychádzajúc zo záveru, že sledovaný účel konania nebolo podanou žalobou možné naplniť, nezistil žiaden zo zákonom predpokladaných dôvodov rozhodnutia podľa § 146 ods. 2 OSP, pričom nebolo možné odhliadnuť ani od celkového neúspechu žalobcu v konaní.

Na záver nedá najvyššiemu súdu nepodotknúť, že ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou a činnosť združení na ochranu životného prostredia na jeho rôznych úsekoch si jednoznačne zaslúži pozornosť a podporu. Avšak nielen na získanie všeobecnej podpory a rešpektu by tieto združenia mali zakaždým zvažovať účelnosť krokov, ktoré podnikajú, aby v konečnom dôsledku nemrhali svoju pozornosť a prostriedky na formálne, obsahovo prázdne manifesty tak, ako je to v prípade tohto konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.